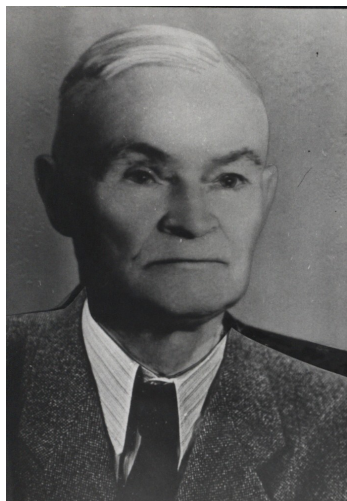

Kazimierz IDASZEWSKI
(1878 – 1965)

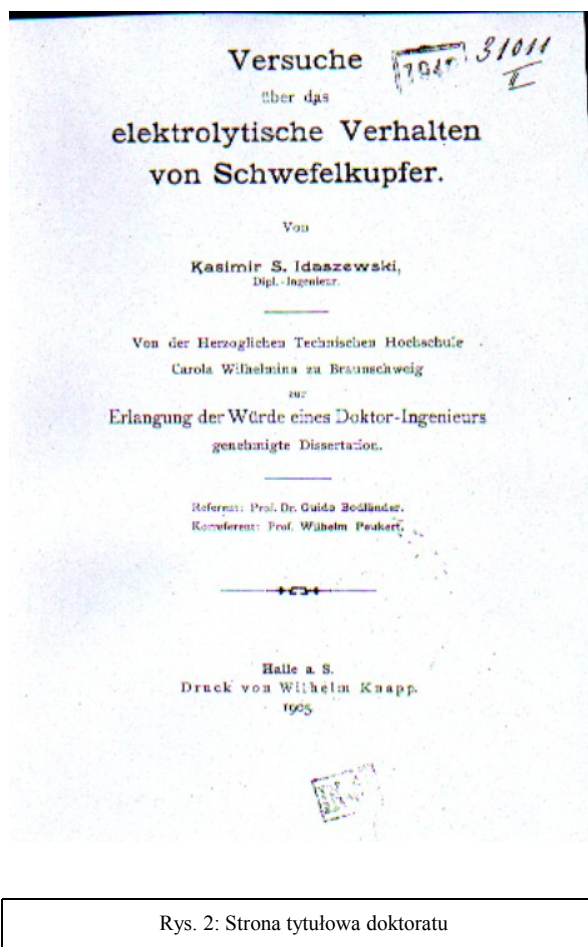
Rys. 1: Prof. K. Idaszewski

Prof. dr inż. Kazimierz Idaszewski urodził się 16 stycznia 1878 roku w Nochowie (powiat Śrem, województwo wielkopolskie) i już na całe życie pozostał „poznaniakiem” – pracowitym, sumiennym, obowiązkowym, a nawet skrupulatnym i w miarę upływu lat o coraz większym poczuciu odpowiedzialności za powierzone mu obowiązki dydaktyczne, naukowe, organizacyjne i zawodowe. Pochodził z rodziny wielodzietnej: miał 4 siostry i 3 braci. Jego ojciec był nauczycielem szkoły powszechnej. Początkowo chodził do szkoły, w której uczył jego ojciec, a następnie w roku 1889 rozpoczął naukę w 9-klasowym gimnazjum w Śremie. Zdał maturę 26 marca 1898 i w tym samym roku rozpoczął studia na wydziale mechaniczno-elektrycznym Politechniki w Brunshwiku (Technische Hochschule Braunschweig), gdzie dnia 16 stycznia 1903 roku zdał z wyróżnieniem egzamin dyplomowy uzyskując tytuł inżyniera-elektryka. W czasie studiów interesował się chemią i zaraz po ukończeniu studiów rozpoczął wykonywanie pracy doktorskiej z dziedziny elektrochemii, pod opieką prof. G. Bödlandera, a dotyczącą badania własności elektrolitycznych siareczków miedzi.

Po ukończeniu części laboratoryjnej pracy doktorskiej z dniem 1 października 1903 roku rozpoczął pracę jako asystent w Katedrze Elektrotechniki Ogólnej prof. Romana Dzieślewskiego w Szkole Politechnicznej (później Politechnice) we Lwowie. Tu uruchomił pierwsze na ziemiach polskich laboratorium maszyn elektrycznych oraz napisał pracę doktorską „Versuche über das electrolytische Verhalten von Schwefelkupfer”, którą obronił na wydziale mechaniczno-elektrycznym Politechniki w Brunshwiku w dniu 25 czerwca 1904 roku, uzyskując jako pierwszy Polak elektryk również z odznaczeniem stopień doktora-inżyniera (Dr-Ing). Drugim Polakiem, który rok później ten stopień otrzymał, lecz na Politechnice w Hanowerze, był Jan Studniarski, późniejszy profesor, dziekan i rektor AGH w Krakowie.

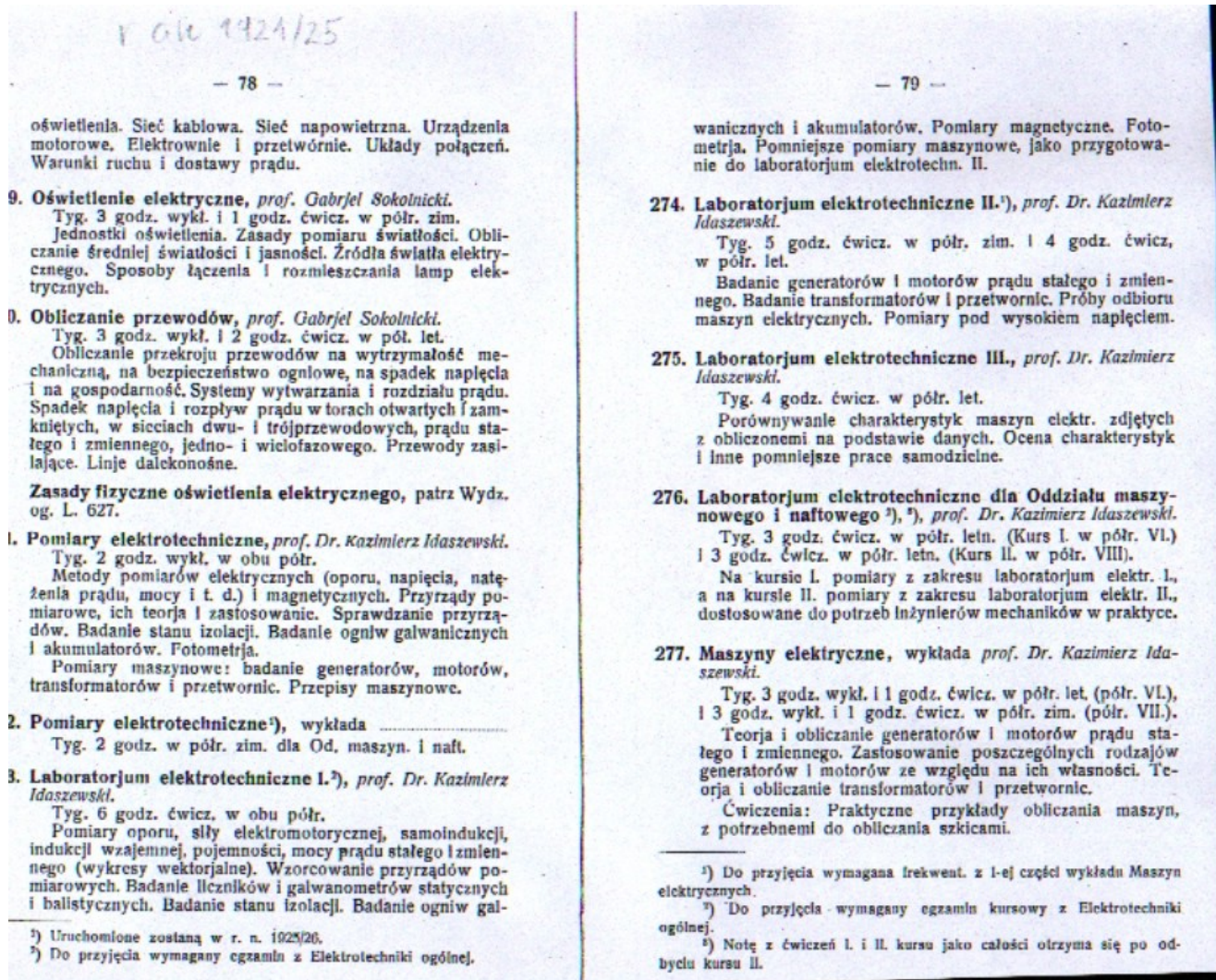
We wrześniu 1904 roku przeniósł się do Berlina, gdzie podjął pracę w fabryce maszyn elektrycznych (Dynamowerk) światowego koncernu Siemens-Schuckert Werke (SSW). Tutaj przez pierwsze lata zajmował się badaniami maszyn elektrycznych na stacji prób (Pruffeld), a następnie obliczeniami maszyn elektrycznych prądu stałego w biurze konstrukcyjnym. Wykonywał też liczne próby odbiorcze, jak również załatwiał różne życzenia lub skargi klientów firmy Siemens w elektrowniach prądu stałego i trójfazowego, w fabrykach, statkach i okrętach. Miał więc okazję zebrać wiele doświadczeń i zapoznać się z różnymi zastosowaniami prądu stałego i trójfazowego. Z jego pracy firma SSW była zadowolona, o czym świadczyły podwyżki uposażenia, a ponadto nagroda w wysokości 1000 DM, przyznana 1 sierpnia 1913 roku. W trakcie pracy w SSW utrzymywał jednak stały kontakt z prof. Romanem Dzieślewskim. W firmie SSW pracował do 31 października 1919 roku, po czym powrócił do kraju.

Z inicjatywy prof. R. Dzieślewskiego został z dniem 1 stycznia 1920 roku mianowany profesorem nadzwyczajnym miernictwa elektrycznego i objął kierownictwo utworzonej 30 czerwca 1919 roku Katedry Pomiarów Elektrotechnicznych na Politechnice Lwowskiej. Stanowisko profesora przyjął w celu zajęcia się intensywną pracą naukową, ale rzeczywistość okazała się inna. Uczelnia po pierwszej wojnie światowej była w opłakanym stanie. Trzeba było na nowo organizować laboratoria, szkolić siły pomocnicze, starać się o nowe pomieszczenia, zdobywać kredyty na zakup maszyn, urządzeń i przyrządów pomiarowych. W tych warunkach zniszczeń powojennych i małych początkowo możliwościach odradzającej się ojczyzny, ogromną rolę odegrały cechy osobiste prof. Idaszewskiego: z jednej strony pracowitość i systematyczność z drugiej odwaga i chęć podejmowania nowych, trudnych wyzwań. Pewną istotną rolę odegrały też 15-letnie doświadczenia wynikające z pracy w SSW. Odejście po pierwszej wojnie światowej z Politechniki Lwowskiej do Warszawy prof. Aleksandra

Rys. 2: Strona tytułowa doktoratu

Rotherta (od roku akademickiego 1909/10 kierownika Katedry Elektrotechniki Konstrukcyjnej) spowodowało, że od roku akademickiego 1921/22 powierzono prof. Idaszewskiemu również prowadzenie wykładu z maszyn elektrycznych. W lipcu 1923 roku został też przewodniczącym Komitetu Budowy Instytutu Elektrotechniki. Mimo ukończenia planów budowy i zgromadzenia ok. pół miliona cegieł nie doszła ona do skutku, ponieważ Senat Politechniki dał pierwszeństwo budowie budynku biblioteki. W 1924 roku uzyskał nominację na profesora zwyczajnego. W roku akademickim 1924/25 z powodu śmierci prof. Romana Dzieśłowskiego, opiekował się również Katedrą Elektrotechniki Ogólnej, aż do objęcia tej katedry przez prof. Stanisława Fryzego. Od roku 1924 do lipca 1938 roku był przewodniczącym Komisji Egzaminu Dyplomowego dla Oddziału Elektrycznego. Wiedząc, że do Warszawy pojechał poprzednio pracujący w laboratorium liczników energii elektrycznej Siemens w Norymberdze, dr Włodzimierz Krukowski, jeden z najlepszych w Europie specjalistów w dziedzinie pomiarów elektrycznych, prof. Idaszewski zaproponował mu objęcie Katedry Pomiarów Elektrotechnicznych, z której kierownictwa dlatego jesienią 1930 r sam właśnie ustąpił. Tu ujawniły się cechy charakteru prof. Idaszewskiego, potrafił zrezygnować z kierowania katedrą i laboratorium pomiarów elektrycznych, które nie tak dawno, z dużym

Rys. 3: Fragment programu wykładów na Politechnice Lwowskiej w roku ak.1924/25

wysiłkiem, po zniszczeniach wojennych, odbudował i uruchomił. Dr Krukowski zrezygnował z pracy w filii Siemens w Warszawie, propozycję przyjął i został powołany na profesora w Politechnice Lwowskiej i kierownika Katedry Pomiarów Elektrotechnicznych. Jednocześnie prof. Idaszewski objął Katedrę Maszyn Elektrycznych, utworzoną dekretem z dnia 30 września 1930 roku. Pozwoliło to profesorowi Idaszewskiemu skoncentrować się na pracy w tej katedrze. Rozbudował znacznie wykłady, wprowadził dwa obowiązkowe projekty maszyn elektrycznych prądu stałego i prądu zmiennego. Projekty te obejmowały nie tylko obliczenia, ale również konstrukcję maszyny.

We Lwowie od 1921 roku był członkiem SEP. W 1925 roku był prezesem Lwowskiego Koła SEP. Pracował jako członek Komisji Normalizacyjnej Maszyn Elektrycznych, Transformatorów i Przyrządów Pomiarowych SEP. Był też rzeczoznawcą SEP maszyn elektrycznych i napędów pomp do wydobywania ropy naftowej. Był również członkiem komisji legalizowania liczników energii elektrycznej przy Głównym Urzędzie Miar. Tematyce liczników poświęcone były jego artykuły, opublikowane w Przeglądzie Elektrotechnicznym w 1927 roku.

Po wybuchu drugiej wojny światowej, po wkroczeniu w dniu 20 września 1939 roku wojsk sowieckich do Lwowa, nakazano natychmiastowe uruchomienie wszystkich instytucji, a więc i politechniki którą przemianowano na Lwiwskiej Politechnicznej Instytut. Prof. Idaszewski został zatwierdzony na kierownika Katedry Maszyn Elektrycznych. W 1941 roku, po wkroczeniu Niemców do Lwowa, Politechnika została zamknięta. Początkowo od listopada 1942 roku do maja 1943 roku, Profesor wykładał w języku polskim zasady elektrotechniki w Rzemieślniczej Szkole Zawodowej. Po uruchomieniu „Państwowych technicznych kursów fachowych” (Statliche Technische Fachkurse), które były tajną formą nauczania politechnicznego, prowadził wykłady z maszyn elektrycznych i miernictwa elektrycznego, bowiem prof. Włodzimierz Krukowski został zamordowany przez Gestapo w nocy z 3 na 4 lipca 1941 roku wraz z grupą 7 profesorów Politechniki Lwowskiej i 16 profesorów Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jana Kazimierza.

W 1944 roku wyjechał do Krakowa, a stamtąd „po wielkiej tułaczce” jak pisze w swoim życiorysie udało mu się dotrzeć do swego rodzeństwa w Poznańskim. W lutym 1945 roku próbował zgłosić się do organizatorów Politechniki w Łodzi, ale jego list intencyjny wrócił z dopiskiem, że organizator wyjechał nie zostawiwszy adresu. Dowiedziawszy się następnie o zamiarze założenia Politechniki Śląskiej w Krakowie prof. Idaszewski przyjechał do Krakowa i został powołany jako pierwszy dziekan i organizator Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej z tymczasową siedzibą w Krakowie. W lipcu 1945 roku przyjechał do Krakowa prof. Kulczyński pełnomocnik rządu ds. szkolnictwa wyższego we Wrocławiu i zaprosił rektorów i dziekanów do oceny

Rys. 4: Skład Komisji Egzaminów Dyplomowych na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej w roku ak. 1930/31

7. Skład Komisji egzaminów dyplomowych na Wydziale Mechanicznym.	
A) Oddział maszynowy:	
Prezes: Prof. Inż. Edwin Hauswald.	
I. zast. prezesa:	„ „ Zygmunt Clechanowski.
II. „ „ :	„ „ Dr. Ludwik Eberman.
Członkowie: „ „ Tadeusz Fiedler.	
	„ „ Edward Tadeusz Geisler.
	„ „ Dr. Roman Witkiewicz.
	Radea Inż. Jan Witkiewicz.
Dla egzaminu z grupy kolejowej: Prof. Inż. Wilhelm Mozer. *)	
Dla egzaminów z budowy turbin parowych i turbokompresorów: Prof. Inż. Dr. Wilhelm Borowicz.	
Dla egzaminów z budowy maszyn dźwigowych: Prof. Inż. Stanisław Łukasiewicz.	
B) Oddział elektrotechniczny:	
Prezes: Prof. Inż. Dr. Kazimierz Idaszewski.	
I. zast. prezesa:	„ „ Gabriel Sokolnicki.
II. „ „ :	„ „ :
Członkowie: Prof. Inż. Dr. Ludwik Eberman.	
	„ „ „ Tadeusz Fiedler.
	„ „ „ Stanisław Fryze.
	„ „ Edward Tadeusz Geisler.
	„ „ Edwin Hauswald.
C) Oddział naftowy:	
Prezes: Prof. Inż. Julian Fabiański.	
I. zast. prezesa:	„ „ Zygmunt Clechanowski.
II. „ „ :	„ „ Inż. Zygmunt Bielski, prof. Akad. Górniczej.
Członkowie: Prof. Inż. Dr. Ludwik Eberman.	
	„ „ „ Tadeusz Fiedler.
	„ „ „ Edwin Hauswald.
	„ „ Stanisław Łukasiewicz.

1939 LXVII

— 83 —

2. Skład osobowy Wydziału Mechanicznego.

a) Rada Wydziału:

Dziekan: Prof. Dr Inż. Włodzimierz Burzyński.

Prodziekan: Prof. Dr Antoni Plamitzer.

Członkowie profesorowie: Dr Inż. Witold Aulich, Dr Inż. Wilhelm Borowicz, Inż. Zygmunt Clechanowski, Dr Inż. Ludwik Eberman, Inż. Julian Fabiański, Dr Inż. Stanisław Fryze, Inż. Edward Geisler, Dr Inż. Kazimierz Idaszewski, Dr Inż. Włodzimierz Krukowski, Dr Antoni Lomnicki, Inż. Stanisław Łukasiewicz, Dr Inż. Tadeusz Malarski, Inż. Wilhelm Mozer, Dr Inż. Stanisław Ochęduszek, Inż. Stanisław Paraszczak, Inż. Gabriel Sokolnicki, Dr Inż. Roman Witkiewicz.

Rys. 5: Skład osobowy Rady Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej na roku ak. 1939/40

O jego woli podejmowania się trudnych zadań, ale co do których słuszności był przekonany, a także o determinacji

czy należy uruchomić Politechnikę we Wrocławiu, czy też pozostałe po wojnie wyposażenie politechniki przydzielić innym uczelniom. Profesor Idaszewski był najgorętszym propagatorem idei utrzymania we Wrocławiu akademickiej uczelni technicznej, zwolennikiem uruchomienia politechniki, uważał za nieracjonalny demontaż wyposażenia Politechniki Wrocławskiej. Prof. Kulczyński został przekonany i zaproponował prof. Idaszewskiemu stanowisko dziekana i organizację Wydziału Elektromechanicznego we Wrocławiu. Po zakończeniu zajęć w semestrze letnim w Krakowie, we wrześniu 1945 roku, prof. Idaszewski zrezygnował ze stanowiska dziekana wydziału elektrycznego Politechniki Śląskiej i w wieku 67 lat, podjął się po raz drugi w swoim życiu ambitnego zadania zorganizowania wydziału w zniszczonej działaniach wojennymi uczelni, tym razem Wydziału Elektromechanicznego Politechniki we Wrocławiu.

świadczy między innymi fakt, że zrezygnował z zapewnionego mu domku jednorodzinnego z ogrodem w Gliwicach, zadowolając się, w niewspółmiernie zniszczonym przez działania wojenne Wrocławiu, mieszkaniem, w którym tylko dwa pokoje nadawały się do zamieszkania. Dekretem z dnia 24 sierpnia 1945 roku powołano we Wrocławiu jedną uczelnię: Politechnikę i Uniwersytet z 6 wydziałami uniwersyteckimi i 4 politechnicznymi. Prof. Idaszewski został dziekanem Wydziału Mechaniczno-Elektrycznego, oraz kierownikiem Katedry Pomiarów Elektrycznych i jednocześnie Katedry Maszyn Elektrycznych. Pracy miał znacznie więcej niż poprzednio w Krakowie, brakowało wykładowców i pracowników pomocniczych np. sekretarkę w dziekanacie udało się zatrudnić dopiero w 1946 roku. W uruchomieniu obu katedr pomagał mu jedynie Zbigniew Orzeszkowski, były student Politechniki Gdańskiej. Po wyczerpanej pracy udało się uruchomić laboratoria pomiarów elektrycznych i maszyn elektrycznych oraz wykłady. Pierwszy wykład dla nielicznej grupy studentów 3 i 4 roku, odbył się w nie ogrzewanej sali w dniu 15 listopada 1945 roku. Był to nie tylko pierwszy wykład akademicki na politechnice, ale pierwszy na wyższych uczelniach w polskim Wrocławiu. Rozpoczęcie wykładów było początkiem nowych kłopotów, nieliczni byli stali wykładowcy (Kolek, Jellonek, Mamak). Brak wykładowców powodował, że profesor Idaszewski wykladał dwa i trzy razy na tydzień, po cztery i więcej godzin. Pod opieką prof. Idaszewskiego, elektryk Kazimierz Mściwujewski w dniu 8 kwietnia 1946 r. otrzymał dyplom nr 1 mgr inż. Politechniki Wrocławskiej. Profesor był też promotorem pierwszego po wojnie doktoratu nauk technicznych w Politechnice Wrocławskiej. Otrzymał go w 1946 roku inż. elektryk Władysław Kolek. W kwietniu 1946 roku ze względu na przemęczenie pracami organizacyjnymi prof. Idaszewski zrezygnował ze stanowiska dziekana. Obowiązki przejął profesor J.I. Skowroński. W lipcu 1947 roku profesor Idaszewski zastąpił ciężko chorego prorektora Politechniki Wrocławskiej, prof. Suchardę i przed komisją Ministerstwa Oświaty po raz drugi obronił Politechnikę Wrocławską przed likwidacją i przekazaniem jej wyposażenia politechnikom w Warszawie i Łodzi. W lipcu 1947, przekazał kierownictwo Katedry Maszyn Elektrycznych oraz wykłady i niedawno uruchomione wielkim wysiłkiem, laboratoria maszyn elektrycznych dr inż. Pawłowi Janowi Nowackiemu, pozostając jednak nadal Kierownikiem Katedry Pomiarów Elektrycznych (a, miał już wówczas 69 lat). We wrześniu 1949 r. Ministerstwo Oświaty mianowało profesora Idaszewskiego przewodniczącym komisji weryfikacyjno-egzaminacyjnej dla elektryków, którzy starali się o dyplom tzw. „zawodowego inżyniera elektryka”. Komisja ta pracowała do 1954 roku.

Profesor nawiązywał bezpośrednie kontakty z zakładami przemysłowymi, które miały w owym powojennym okresie dużo problemów technicznych i trudności do pokonania. Największe nasilenie tych prac przypadło na lata 1947-51 i były to odbiory, uruchomienia, przebudowy urządzeń pomiarowych oraz aparatów i przyrządów pomiarowych. Jego współpracownikami byli: Z. Orzeszkowski, R. Gotszalk, J. Gogolewski, T. Halawa, W. Fuliński, E. Klis, T. Matusiak, T. Dziewanowski. Od 1952 roku współpraca z przemysłem odbywała się poprzez Zakład Pomiarów Elektrycznych, którym kierował Profesor. W zakładzie wykonano między innymi następujące prace: aparat do pomiarów izolacji maszyn elektrycznych WN, urządzenie do pomiarów wysokiego napięcia, aparaturę do badania rdzeni licznikowych, galwanometri lusterkowe, kompensator prądu przemiennego do pomiarów współczynnika strat dielektrycznych maszyn i transformatorów wysokiego napięcia. Ponadto Zakład sprawdzał przyrządy pomiarowe prawie dla wszystkich większych przedsiębiorstw Dolnego Śląska, badał stan obciążenia silników elektrycznych w Gazowni Miejskiej, Papierni w Rudzie Śląskiej. Zakład przeprowadzał też pomiary przewodności właściwej gruntu oraz rezystancji uziemień na terenie Huty Bolesławiec, Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego, Monopolu Spirytusowego, Fabryki Maszyn WFM we Wrocławiu. Zakład współpracował z energetyką wrocławską, Zakładem Aparatury Precyzyjnej w Świdnicy i Zakładem Wytwórczym Wielkich Maszyn Elektrycznych (M-5) we Wrocławiu, którego produkcję stanowiły w dużej części trudne konstrukcyjnie i technologicznie trakcyjne maszyny komutatorowe prądu stałego. Tu wiedza prof. Idaszewskiego była szczególnie cenna i Jego, nabyte w 15 letniej praktyce w SSW w Berlinie, doświadczenia, w zakresie konstrukcji, technologii i pomiarów maszyn elektrycznych prądu stałego. Również w

1939/40

— 116 —

328. Maszyny elektryczne, wyklada Prof. Dr Inż. Kazimierz Idaszewski.

Tyg. 6 godz. wykł. w półr. let. (półr. VI-e). oraz 6 godz. wykł. w półr. zim. (półr. VII-e). Obow. dla Gr. prąd. silnych.

Teoria i obliczanie generatorów i motorów prądu stałego i zmiennego. Zastosowanie poszczególnych rodzajów generatorów i motorów ze względu na ich własności. Teoria i obliczanie transformatorów i przetwornic.

Ćwiczenia: Praktyczne przykłady obliczania maszyn, z niezbędnymi do obliczania szkieletami.

329. Zarys maszyn elektrycznych i transformatorów¹⁾, Prof. Dr Inż. Kazimierz Idaszewski.

Tyg. 3 godz. wykł. w obu półr. oraz 1 godz. Ćwicz. w półr. zim. Obow. dla Gr. tele- i radiotechn.

330. Ćwiczenia konstrukcyjne z maszyn elektrycznych, Prof. Dr Inż. Kazimierz Idaszewski.

Tyg. 3 godz. Ćwiczeń w obu półr. Obow. dla Gr. prąd. silnych.

331. Urządzenia elektryczne w kopalnictwie naftowym²⁾,

Rys. 6: Fragment programu wykładów w Politechnice Lwowskiej na rok akademicki 1939/40

latach pięćdziesiątych Profesor swoje doświadczenia wynikające z praktyki przemysłowej oraz wielu lat pracy dydaktycznej, jako wykładowca maszyn elektrycznych i pomiarów elektrycznych, przekazał w dwu skryptach wydanych kolejno w latach 1954 i 1955 nakładem Państwowego Wydawnictwa Naukowego.

Prof. Idaszewski od początku swego pobytu we Wrocławiu kontynuował działalność w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich. Był pierwszym prezesem Oddziału Wrocławskiego SEP. W roku 1947 kierował organizacją Ogólnopolskiego Walnego Zjazdu Delegatów SEP. Był członkiem podkomisji SEP Miernictwa Elektrycznego. Współpracował z prof. Kazimierzem Drewnowskim z Politechniki Warszawskiej w opracowaniu Polskiego Słownika Elektrycznego wydanej przez SEP.

Za swe zasługi dla nauki prof. Idaszewski w dniu 22 listopada 1951 roku został powołany, z wyboru, na członka zwyczajnego Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Wśród ważniejszych odznaczeń można wymienić: Krzyż Kawalerski (1950 r.) i Komandorski Odrodzenia Polski (1958 r.). W roku 1964 otrzymał tytuł członka honorowego Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej (z numerem trzecim).

Prof. Idaszewski chlubił się swoimi uczniami, w swoim napisanym osobiście życiorysie cytując On słowa prof. Hirszfelda „Naukowca mierzy się nie tylko ilością napisanych dzieł, mierzy się go ilością wychowanych uczniów” i wymienia tych którzy zostali profesorami lub zastępcami profesorów. Byli to Kazimierz Kopecki, Paweł Nowacki, Władysław Kołek, Feliks Błocki, Stanisław Kurzawa, Andrzej Kordecki, Stanisław Dzierzbicki, Juliusz Preminger, Zbigniew Orzeszkowski, Jan Barzyński, Michał Zdanowicz, Władysław Przybyłowski, Stefan Gieszczykiewicz, Wincenty Podlacha. Do jego współpracowników i uczniów zaliczali się również: Zbigniew Siciński, Wojciech Fuliński. Jego uczniowie, profesorowie pracowali na politechnikach we Wrocławiu, Łodzi, Gdańsku, Poznaniu, Krakowie i Warszawie.

Na przebieg bardzo pracowitego życia prof. Kazimierza Idaszewskiego składają się lata pracy w przemyśle (1904-1919), lata pracy w Politechnice Lwowskiej (1903, 1920-1944), połączone z jej odbudową po I wojnie światowej, kontynuacja na Politechnice Wrocławskiej (1945-1960) połączona również z jej odbudową po zniszczeniach wojennych, II wojny światowej oraz z równoczesną współpracą z przemysłem Dolnego Śląska.

Prof. Kazimierz Idaszewski obchodząc swe osiemdziesiąte urodziny w 1958 roku kierował jeszcze Katedrą Pomiarów Elektrycznych. W roku 1960, w wieku 82 lat przeszedł w stan spoczynku. Uznawany jest za „Ojca” Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Zawsze pogodny i życzliwy, do końca szanowany i podziwiany przez swoich uczniów, współpracowników i przyjaciół.

Profesor Kazimierz Idaszewski zmarł we Wrocławiu 14 stycznia 1965 roku, w wieku 87 lat i został pochowany na cmentarzu przy ulicy Bujwida we Wrocławiu.

Wykaz doktorantów:

1. Władysław Kołek, Połączenia wyrównawcze uzwojeń mieszanych, 16.08.1946
2. Stanisław Kurzawa, Ogólne ujęcie wykreślne generatora synchronicznego pracującego równolegle (na sieć sztywną), 04.03.1948

Wykaz publikacji:

1. Praca doktorska, Versuche über das elektrolytische Verhalten von Schwefelkupfer, Zeitschrift für Elektrochemie, rocznik 1905, s. 161-182
2. W podręczniku, Tiefbohrwesen, Forderverfahren und Elektrotechnik in der Erdlosmittels Kolbens, Zeitschrift des Internationalen Bohrtechniker – Verbands, rocznik 1928, nr 18, s. 272-278
3. Kilka uwag o silnikach elektrycznych na małą moc, Przegląd Elektrotechniczny r. 1927
4. Maszyny prądu stałego, Łódź, PWN 1954, s. 275
5. Pomiary elektryczne, Łódź, PWN 1955, s. 222

Źródła:

1. W. Przybyłowski, Prof. dr Kazimierz Idaszewski, Energetyka 1965 r., nr 2, s. 60-61
2. R. Kurdziel, Wspomnienia pośmiertne Prof. dr inż. Kazimierz Idaszewski, Przegląd Elektrotechniczny 1965 r., z. 55, s. 193-194
3. Z. Siciński, Wkład Politechniki Lwowskiej w Polską Elektrotechnikę, Wrocław, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, wyd. PAN 1991, s. 55-59
4. Praca zbiorowa (R. Szewalski – przew. kom. red.), Politechnika Lwowska 1844-1945, wyd. Politechniki Wrocławskiej 1993, s. 387-388
5. Z. Orzeszkowski, Notatka dla prasy, Politechnika Wrocławska, Archiwum Uczelni
6. Słownik biograficzny zasłużonych elektryków wrocławskich, SEP Wrocław 1997
7. A. J. Marusak, Biuletyn historyczny OW-PTETiS, Warszawa 2001 r., s. 81
8. I. Dudzikowski, Słowo wstępne i życiorys własnoręcznie napisany przez prof. K. Idaszewskiego po roku 1958, Informator PTETiS, nr 9, Kraków maj 2001, s. 97-106

9. Z. Bialkiewicz, Poczet dziekanów Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej, Prof. dr inż. Kazimierz Idaszewski (1978-1965), Śląskie Wiadomości Elektryczne 2003 r., nr 1, s. 24-29
10. Biblioteka Politechniki Wrocławskiej, materiały archiwalne.
11. Uniwersytet Techniczny „Lwowska Politechnika”, materiały archiwalne
12. J. Hickiewicz, Kazimierz Idaszewski (1878-1965), Materiały konferencyjne XLIV International Symposium on Electrical Machines, Szklarska Poręba 2008 r., s. 635

Opracował. Jerzy HICKIEWICZ